

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
21. januar 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-165/14	Rendón Marín Sagen vedrører: Er nationale bestemmelser, hvorefter muligheden for at udstede en opholdstilladelse til en forælder til en mindreårig unionsborger, som er afhængig af denne, fordi vedkommende er tidligere straffet i det land, hvori ansøgningen indgives, udelukkes, selv om dette indebærer, at den mindreårige tvinges til at forlade Unionens område, fordi han er nødsaget til at følge med sin forælder, foreneligt med artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fortolket i henhold til [Domstolens] dom af 19. oktober 2004 (sag C-200/02) og af 8. marts 2011 (sag C-34/09), når en national lovgivning udelukker muligheden?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	GA	04.02.16
C-304/14	CS Sagen vedrører: (1) Er EU-retten og særligt artikel 20 TEUF til hinder for, at en medlemsstat udviser et tredjelandets statsborger, der er forælder og hovedforsørger til et barn, der er statsborger i medlemsstaten (og følgelig en unionsborger), fra sit område til et tredjeland, når dette ville fratage barnet, der er unionsborger, den effektive nydelse af kerneindholdet i hans eller hendes rettigheder som unionsborger? (2) Såfremt svaret på spørgsmål (1) er »nej«, under hvilke omstændigheder ville en sådan udvisning da være tilladt i medfør af EU-retten? (3) Såfremt svaret på spørgsmål (1) er »nej«, i hvilken grad, om nogen, giver artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38/EF (opholdsdirektivet) svaret på spørgsmål	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	GA	04.02.16

(2) ^p			
------------------	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-233/14	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF (sammenholdt med artikel 20 TEUF og 21 TEUF) og artikel 24, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF (1) om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, idet den mulighed for, at studerende, der studerer i Nederlandene, kan få billetprisnedsættelser ved benyttelse af offentlige transportmidler, af Kongeriget Nederlandene er blevet forbeholdt nederlandske studerende, som er indskrevet på en privat eller offentlig læreanstalt i Nederlandene, og studerende fra andre medlemsstater, der er erhvervsaktive i Nederlandene eller dér har erhvervet ret til tidsubegrænset ophold. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Justitsministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet Transportministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	GA	26.01.16
T-667/14	<p>Slovenien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/458/EU af 9. juli 2014 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2014) 4479) (EUT L 205, s. 62) annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt af Republikken Slovenien, og nærmere bestemt som følge af: Svaghederne i kontrollen af, om små parceller overholder definitionen af landbrugsparceller, hvorefter der er anvendt en standardkorrektion på 5 % på de direkte betalinger for et beløb på 115 956,46 EUR for regnskabsåret 2011 og 131 260,23 EUR for regnskabsåret 2012. En manglende ekstrapolering af kontrolresultater i tilfælde af forskel på under 3 %, hvorefter der er anvendt en punktvist korrektion på de direkte betalinger for et beløb på 1 771,90 EUR for regnskabsåret 2010, 6 376,67 EUR for regnskabsåret 2011 og 6 506,76 EUR for regnskabsåret 2012. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet</p>	Dom	28.01.16
C-50/14	CASTA e.a.	Konkurrence- og	Dom	28.01.16

	<p>»1) Er EU-lovgivningen vedrørende offentlige kontrakter – i det foreliggende tilfælde, der omhandler udelukkede kontrakter, de almindelige principper om fri konkurrence, forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighed og proportionalitet til hinder for nationale bestemmelser, som tillader direkte tildeling af kontrakter vedrørende sygetransporter til frivillige organisationer, hvis virksomhed fortrinsvis er baseret på ulønnet arbejde, og hvis vederlag er begrænset til godtgørelse af udgifter? 2) Såfremt den omhandlede form for tildeling anses for at være forenelig med fællesskabsretten, skal der da foretages en indledende sammenligning af tilbuddene fra flere aktører af samme art (eventuelt også aktører fra andre medlemsstater), som opfylder betingelserne for direkte tildeling, for at begrænse risikoen for pådragelse af unødige eller urimelige omkostninger, og skal de nationale bestemmelser, som tillader direkte tildeling, følgelig fortolkes i overensstemmelse hermed? 3) Såfremt den omhandlede form for tildeling anses for at være forenelig med fællesskabsretten, skal de frivillige organisationer, der tildeles kontrakter direkte, da være undergivet præcise procentvise grænser for parallel adgang til markedet, og skal [org. s. 20] den nationale bestemmelse, som foreskriver, at disse organisationers kommercielle aktiviteter skal have marginal karakter, følgelig fortolkes i overensstemmelse hermed?«</p>	forbrugerstyrelsen		
C-64/15	<p>BP Europa Sagen vedrører: 1. Skal artikel 10, stk. 4, i direktiv 2008/118/EF fortolkes således, at betingelserne i denne bestemmelse kun er opfyldt, hvis den samlede mængde varer, der bevæges under en afgiftssuspensionsordning, ikke er nået frem til deres bestemmelsessted, eller kan bestemmelsen, henset til artikel 10, stk. 6, i direktiv 2008/118/EF, også anvendes i situationer, hvor kun en del af de punktafgiftspligtige varer, der bevæges under en afgiftssuspensionsordning, ikke er nået frem til bestemmelsesstedet?</p>	Skatteministeriet	Dom	28.01.16
C-96/15	<p>Saint Louis Sucre Sagen vedrører: 1) Skal artikel 15, stk. 2 og stk. 8, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001 (1), anvendt i lyset af 9. og 11. betragtning til forordningen og af dommene Zuckerfabrik Jülich I og II, samt af fællesskabsrettens almindelige principper om forbud mod uberettiget berigelse, proportionalitetsprincippet og friheden til at oprette og drive egen virksomhed, fortolkes således, at en sukkerproducent har ret til at få tilbagebetalt produktionsafgifter, der er betalt for kvotesukker, som stadig var oplagret den 30. juni 2006, når ordningen for produktionsafgifter ikke blev videreført efter denne dato ved Rådets forordning nr. 318/2006 af 20. februar 2006 (2)? 2) a) Såfremt det forudgående præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal størrelsen af de afgifter, der skal</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	28.01.16

	<p>tilbagebetales til producenterne, kun støttes på den sukkermængde, der blev oplagret den 30. juni 2006? b) Såfremt det forudgående præjudicielle spørgsmål besvares afkræftende, skal den sukkermængde, der skal anvendes som grundlag for tilbagebetaling af afgifter, støttes på fællesskabssukkerlagrene mellem den 1. juli 2001 og den 30. juni 2006? 3) Kan beregningen af den afgift, der skal tilbagebetales, gyldigt foretages ved multiplikation af det sukkerlager, der lægges til grund ved besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål, med et vejet gennemsnit af »gennemsnitlige tab«, der fastslås i løbet af den fælles markedsordning for sukker 2001/2006, eller skal den beregnes på en anden måde og hvorledes? 4) Såfremt de forudgående spørgsmål besvares bekræftende, er Kommissionens forordning (EF) nr. 164/2007 af 19. februar 2007 om fastsættelse for produktionsåret 2005/06 af produktionsafgifterne i sukkersektoren (3) gyldig?</p>			
Forenede sager C-283/14 og C-284/14	<p>CM Eurologistik m.fl. Sagen vedrører: »Er Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 158/2013 af 18. februar 2013 om genindførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer tilberedte eller konserverede citrusfrugter (mandariner osv.) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 49 af 22.2.2013, s. 29) gyldig, selvom der ikke kort før dens udstedelse er gennemført en selvstændig antidumpingundersøgelse, men man i stedet har videreført en antidumpingundersøgelse, som blev gennemført for perioden fra 1. oktober 2006 til 30. september 2007, i hvilken forbindelse denne undersøgelse imidlertid ifølge Den Europæiske Unions Domstols afgørelse i dom af 22. maj 2012 (sag C-338/10) var blevet gennemført under tilsidesættelse af kravene i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 56 af 6.3.1996, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2117/2005 af 21. december 2005 om ændring af forordning (EF) nr. 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 340 af 23.12.2005, s. 17), hvilket havde til følge, at Domstolen i den nævnte dom erklærede Rådets forordning (EF) nr. 1355/2008 af 18. december 2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer tilberedte eller konserverede citrusfrugter (mandariner osv.) med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EUT L 350 af 30.12.2008, s. 35), som var udstedt på baggrund af denne undersøgelse, for ugyldig?«</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	28.01.16
C-375/14	<p>Laezza Sagen vedrører: «Les articles 49 et suivants, et 56 et suivants TFUE, tels qu'ils ont notamment été complétés à la lumière des principes contenus dans</p>	Justitsministeriet	Dom	28.01.16

	l'arrêt rendu le 16 février 2012 par la Cour de justice (affaires jointes C-72/10 et C-77/10), doivent-ils être interprétés dans le sens qu'ils s'opposent à une disposition nationale prévoyant l'obligation de céder à titre gratuit l'usage des biens matériels et immatériels détenus en propriété qui constituent le réseau de gestion de collecte du jeu lors de la cessation de l'activité en raison de l'expiration de la durée limite de la concession ou par l'effet de décisions de déchéance ou de révocation?»			
C-398/14	Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik Påstande: Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i direktiv 91/271/EØF (1) om rensning af byspildevand, idet den ikke har sikret et passende niveau for rensningen af byspildevand i de 52 udvalgte byområder, hvor overtrædelserne er blevet fastslået. Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljøstyrelsen	Dom	28.01.16
C-613/14	James Elliott Construction Sagen vedrører: 1 a) Såfremt vilkårene i en privatretlig aftale forpligter en part til at levere et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en national standard, der er udstedt til gennemførelse af en europæisk standard efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til [org. s. 3] bestemmelserne i byggeveddirektivet (89/106/EØF), er fortolkningen af denne standard da et forhold, som Domstolen kan anmodes om at afgøre ved præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF? b) Såfremt spørgsmål 1(a) besvares bekræftende, er det da et krav efter EN 13242:2002 at overholdelse eller tilsidesættelse af denne standard kun kan fastslås ved dokumentation i form af prøvninger i overensstemmelse med standarder (uden mandat) udstedt af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), som EN13242:2002 henviser til, og som foretages på tidspunktet for produktionen og/eller tidspunktet for leveringen, eller kan tilsidesættelse af en standard (og følgelig manglende opfyldelse af aftalen) fastslås ved dokumentation i form af prøvninger udført senere, såfremt udfaldet af sådanne prøvninger logisk set kan anses som bevis for, at standarden er blevet tilsidesat? 2) Er en national domstol ved behandlingen af et privatretligt krav om manglende opfyldelse af en aftale om et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en europæisk standard udstedt efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til byggeveddirektivet, forpligtet til at afstå fra at anvende nationale bestemmelser, der indebærer krav til handelsmæssig kvalitet og egnethed til formålet, med den begrundelse at enten de lovbestemte vilkår eller deres anvendelse skaber standarder eller pålægger tekniske specifikationer eller krav, der ikke er foretaget underretning om i henhold til bestemmelserne i informationsproceduredirektivet	Energistyrelsen Miljøstyrelsen	GA	28.01.16

	<p>(98/34/EF)? 3) Er en national ret, der behandler en sag om manglende opfyldelse af en privatretlig aftale, der udspringer af manglende opfyldelse af et vilkår om handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse (der indirekte følger af lov i en aftale mellem parterne og ikke ændret eller fraveget af dem) for et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med EN13242:2002, forpligtet til at antage, at produktet er af sædvanlig handelsmæssig kvalitet og egnet til sit formål, og i så fald kan en sådan formodning da kun afvises ved dokumentation for manglende overholdelse af EN13242:2002 ved prøvninger udført i [org. s. 4] overensstemmelse med de prøvninger og protokoller, der henvises til i EN13242:2002, og som er udført på tidspunktet for leveringen af produktet? 4) Såfremt spørgsmål 1(a), og spørgsmål 3 besvares bekræftende, er en grænse for det samlede svovlindhold i tilslag da foreskrevet ved eller i henhold til EN13242:2002, således at overholdelse af en sådan grænse var et krav for bl.a. at skabe en formodning for sædvanlig handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse? 5) Såfremt både [det første spørgsmål,] litra a), og det tredje spørgsmål besvares bekræftende, er dokumentation for, at produktet var forsynet med »CE-mærkning«, da nødvendig for at kunne støtte sig på formodningen skabt ved bilag ZA til EN13242:2002 og/eller byggevaredirektivets artikel 4 (89/106/EØF)?</p>			
T-427/12	<p>Østrig mod Kommissionen Påstande: Artikel 1, stk. 1, litra d), sammenholdt med artikel 1, stk. 2, i Europa-Kommissionens afgørelse af 25. juli 2012 i statsstøttesagstatsstøttesag SA.28487 (C 16/2009 ex N 254/2009), hvorefter den finansieringsgaranti, Østrig har ydet Bayerische Landesbank, udgør statsstøtte fra Republikken Østrig til Bayerische Landesbank i artikel 107, stk. 1, TEUF's forstand og er forenelig med det indre marked i betragtning af de tilsagn, der er afgivet i bilag I og III, og på de betingelser, der er fastsat i bilag III, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Finanstilsynet	Dom	28.01.16
T-331/14	<p>Azarov mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26) og Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1) annulleres i medfør af artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	28.01.16

T-332/14	<p>Azarov mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26), Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/216/FUSP af 14. april 2014 om gennemførelse af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 111, s. 91), Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 381/2014 af 14. april 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres i medfør af artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	28.01.16
C-421/14	<p>Banco Primus</p> <p>Sagen vedrører: Det første spørgsmål: 1) Skal fjerde overgangsbestemmelse i lov nr. 1/2013 fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for forbrugerbeskyttelsen? 2) Er det i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet muligt for en forbruger at klage over et urimeligt kontraktvilkår efter udløbet af den i national ret fastsatte frist for indgivelse af sådanne klager, således at den nationale ret skal prøve sådanne vilkår? 3) Skal den nationale ret i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet af egen drift vurdere, om et vilkår er urimeligt, og dernæst fastlægge følgerne heraf, selv om den tidligere har truffet en modsat afgørelse eller har afvist at foretage en sådan vurdering, og der var tale om endelige afgørelser i henhold til national procesret? Det andet spørgsmål: 4) Kan forholdet mellem kvalitet og pris påvirke vurderingen af, om mindre væsentlige kontraktvilkår er urimelige? Skal der i forbindelse med en sådan indirekte kontrol af disse vilkår, tages hensyn til de prisbegrænsninger, der er fastsat i national ret? Kan bestemmelser, som abstrakt set er gyldige, miste deres gyldighed, såfremt det fastslås, at prisen for transaktionen er for høje sammenlignet med markedsprisen? Det tredje spørgsmål: 5) Er det i</p>	Justitsministeriet Konkurrence- og forbrugerstyrelsen	GA	02.02.16

	<p>henhold til artikel 4 i direktiv 93/13 muligt at tage hensyn til omstændigheder, der er indtrådt efter aftalens indgåelse, såfremt en gennemgang af national ret viser, at dette er muligt? Fjerde spørgsmål: Skal LEC's artikel 693, stk. 2, (Ley de Enjuiciamiento Civil) (den civile retsplejelov), som ændret ved lov 1/2013, fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for beskyttelsen af forbrugernes interesser?</p> <p>7) I overensstemmelse med direktiv 93/13, herunder navnlig dets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, skal en national domstol, som fastslår, at der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om førtidig ophævelse, betragte vilkåret, som om det ikke var aftalt, og drage konsekvenserne heraf, også selv om den erhvervsdrivende har ventet i det tidsrum, der som minimum er foreskrevet i den nationale retsforskrift?</p>			
C-481/14	<p>Hansson</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal der ved fastsættelsen af en »rimelig godtgørelse«, som den krænkende part i henhold til artikel 94, stk. 1, litra a), [i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (herefter »forordning nr. 2100/94«)] skal betale til indehaveren af en ret til EF-sortsbeskyttelse, fordi den krænkende part foretager de i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2100/94 omhandlede handlinger uden at være berettiget hertil, med udgangspunkt i den sædvanlige afgift, der på samme område opkræves for en licens på almindelige markedsvilkår for de handlinger, der er anført i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2100/94, altid yderligere beregnes et bestemt »krænkelsestillæg« som et fast beløb? Fremgår dette af artikel 13, stk. 1, andet punktum, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhavelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »direktiv 2004/48/EF«)]? På grund af spørgsmålenes størrelse, henvises der til den præjudicielle forelæggelseskendelse for at se dem i sin helhed</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet</p> <p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	GA	04.02.16
C-163/15	<p>Hassan</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 23, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker til hinder for, at en licenstagere, som ikke er registreret i EF-varemærkeregistret, kan gøre krav gældende på grund af krænkelse af et EF-varemærke? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 23, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken licenstagere kan gøre varemærkeindehaverens krav mod krænkeren gældende på vegne af varemærkeindehaveren (»Prozessstandschaft«)?</p>	<p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	Dom	04.02.16
C-336/14	<p>Ince</p> <p>Sagen vedrører: I. Vedrørende første sigtelse (januar</p>	<p>Udenrigsministeriet Finansministeriet</p>	Dom	04.02.16

	<p>2012) og vedrørende anden sigtelse frem til udgangen af juni 2012: 1 a) Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at de retshåndhævende myndigheder pålægger straf for formidling af sportsvæddemål – som sker uden en tysk tilladelse – til arrangører af væddemål med licens i et andet EU-land, når der gælder et krav om, at arrangøren af væddemål også skal have en tysk tilladelse, som de nationale instanser imidlertid ikke må udstede til ikke-statslige arrangører af væddemål som følge af en retlig situation (monopol på afholdelse af sportsvæddemål) som strider imod EU-retten? 1 b) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 a), hvis de statslige instanser i en af de 15 tyske delstater, som i fællesskab har etableret og håndhæver det statslige monopol på sportsvæddemål, i forbuds- eller straffesager hævder, at det lovbestemte forbud mod at give en tilladelse til private udbydere ikke håndhæves i denne delstat i forbindelse med en eventuel ansøgning om en arrangør- eller formidlingstilladelse? 1 c) Skal de EU-retlige principper, navnlig reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samt Domstolens dom i sag C-186/11 fortolkes således, at de er til hinder for et permanent forbud mod eller strafpålægelse af grænseoverskridende formidling af sportsvæddemål, som kunne betegnes som »forebyggende«, hvis dette begrundes med, at det ikke var »åbenbart, dvs. fremgik uden videre undersøgelse« for den myndighed, der udsteder forbud, på tidspunktet for afgørelsen, at formidlingsaktiviteten opfylder alle materielle forudsætninger for tilladelsen, bortset fra forbeholdet om statsligt monopol? 2) Skal direktiv 98/34/EF fortolkes således, at det er til hinder for at pålægge straf for formidling af sportsvæddemål uden tysk tilladelse via en væddemålsautomat til en arrangør af væddemål, som har licens i et andet EU-land, hvis de statslige indgreb bygger på lovgivningen i en enkelt delstat, som ikke er notificeret til Europa-Kommissionen, og som har samme indhold som den statsaftale om hasardspil (»GlüStV«), der ikke længere er gældende? II. Vedrørende den anden sigtelse for perioden fra juli 2012 3) Skal artikel 56 TEUF, reglerne om gennemsigtighed, lighedsprincippet og EU-rettens forbud mod favorisering fortolkes således, at de er til hinder for at pålægge straf for formidling af sportsvæddemål uden tysk tilladelse til en arrangør af væddemål, som har licens i et andet EU-land, i et tilfælde, som ved statsaftalen om ændring af hasard-spilsbestemmelserne (»GlüÄndStV«), der har en planlagt løbetid på ni år, er kendetegnet ved en »forsøgsbestemmelse for sportsvæddemål«, som indeholder en teoretisk mulighed for i løbet af syv år at udstede højst 20 koncessioner også til ikke-statslige arrangører af væddemål, som indebærer legalisering for samtlige tyske delstater som en nødvendig forudsætning for en formidlingstilladelse, hvis a) proceduren med henblik på tildeling af koncessioner og retssager i denne</p>	Finanstilsynet		
--	--	----------------	--	--

	<p>forbindelse varetages af den myndighed, der bevilger koncessioner, i fællesskab med det advokat-kontor, som regelmæssigt har rådgivet de fleste delstater og deres lotterivirksomheder i forbindelse med monopolet på sportsvæddemål, som var i strid med EU-retten, og repræsenteret dem ved de nationale domstole i sager mod private udbydere samt repræsenterede de statslige instanser i de præjudicielle sager Markus Stoß m.fl. [C-316/07, C- 358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 og C-410/07, ECLI:EU:C:2010:504], Carmen Media Group, [C-46/08, ECLI:EU:C:2010:505] og Winner Wetten [C-409/06, ECLI:EU:C:2010:503] b)</p> <p>koncessionsudbuddet i EU-Tidende den 8. august 2012 ikke indeholdt nærmere oplysninger vedrørende mindstekravene til de koncepter, der skulle forelægges, indholdet af de øvrige forlangte erklæringer og dokumentationer samt om udvælgelsen af de højst 20 koncessionshavere, men disse nærmere oplysninger først blev meddelt efter udløbet af ansøgningsfristen med et såkaldt »informationsmemorandum« og adskillige andre dokumenter og kun til ansøgere, som havde kvalificeret sig til koncessionsprocedurens »anden fase« c) den myndighed, der bevilger koncessioner, otte måneder efter procedurens indledning i strid med udbuddet kun indbyder 14 koncessionsansøgere til personligt at præsentere deres social- og sikkerhedskoncepter, fordi disse havde opfyldt mindstekravene til en koncession fuldt ud, men 15 måneder efter procedurens indledning meddeler, at ikke en eneste ansøger havde dokumenteret opfyldelsen af mindstekravene i en »kontrollerbar form« d) den statsligt kontrollerede koncessionsansøger (»Ods«, Ods Deutschland Sportwetten GmbH), som er en sammenslutning af de statslige lotteriselskaber, hører til de 14 ansøgere, som blev indbudt til at præsentere deres koncepter for den myndighed, der bevilger koncessioner, men vel næppe er berettiget til at deltage i koncessionen på grund af sine organisatoriske forbindelser med arrangører af sportsbegivenheder, da det i loven (§ 21, stk. 3, GlüÄndStV) forlanges, at den aktive sport og de foreninger, der organiserer den, er skarpt adskilt fra arrangering og formidling af sportsvæddemål e) tildelingen af en koncession bl.a. forudsætter dokumentation for, at »de nødvendige midler til at arrangere de påtænkte udbud af sportsvæddemål stammer fra en retmæssig kilde« f) den myndighed, der bevilger koncessioner, og hasardspilsudvalget (»Glücksspielkollegium«), som består af repræsentanter for delstaterne, og som træffer afgørelse om tildelingen af koncessioner, ikke gør brug af muligheden for at tildele koncession til private arrangører af væddemål, mens statslige lotteriforetagender i op til et år efter den eventuelle koncessionstildeling kan arrangere sportsvæddemål, lotterier og andre hasardspil uden koncession og sælge og reklamere for dem via deres landsdækkende</p>			
--	--	--	--	--

	indleveringssteder			
Forenede sager C-34/14 og C-659/13	<p>Puma</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 i det hele gyldige, for så vidt som de ikke blev annulleret ved EU-Domstolens dom af 2. februar 2012 og dom af 15. november 2012 i sag C-249/10 P og i sag C-247/10 P? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, men de anførte forordninger ikke er ugyldige i det hele: a) I forhold til hvilke eksportører og producenter i Folkerepublikken Kina og Vietnam, som sagsøgeren i perioden 2006-2011 købte varer hos, er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 ugyldige? b) Udgør hel eller delvis annulation af de anførte forordninger hændelige omstændigheder eller force majeure i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit?</p>	Udenrigsministeriet Kammeradvokaten Erhvervsstyrelsen	Dom	04.02.16